

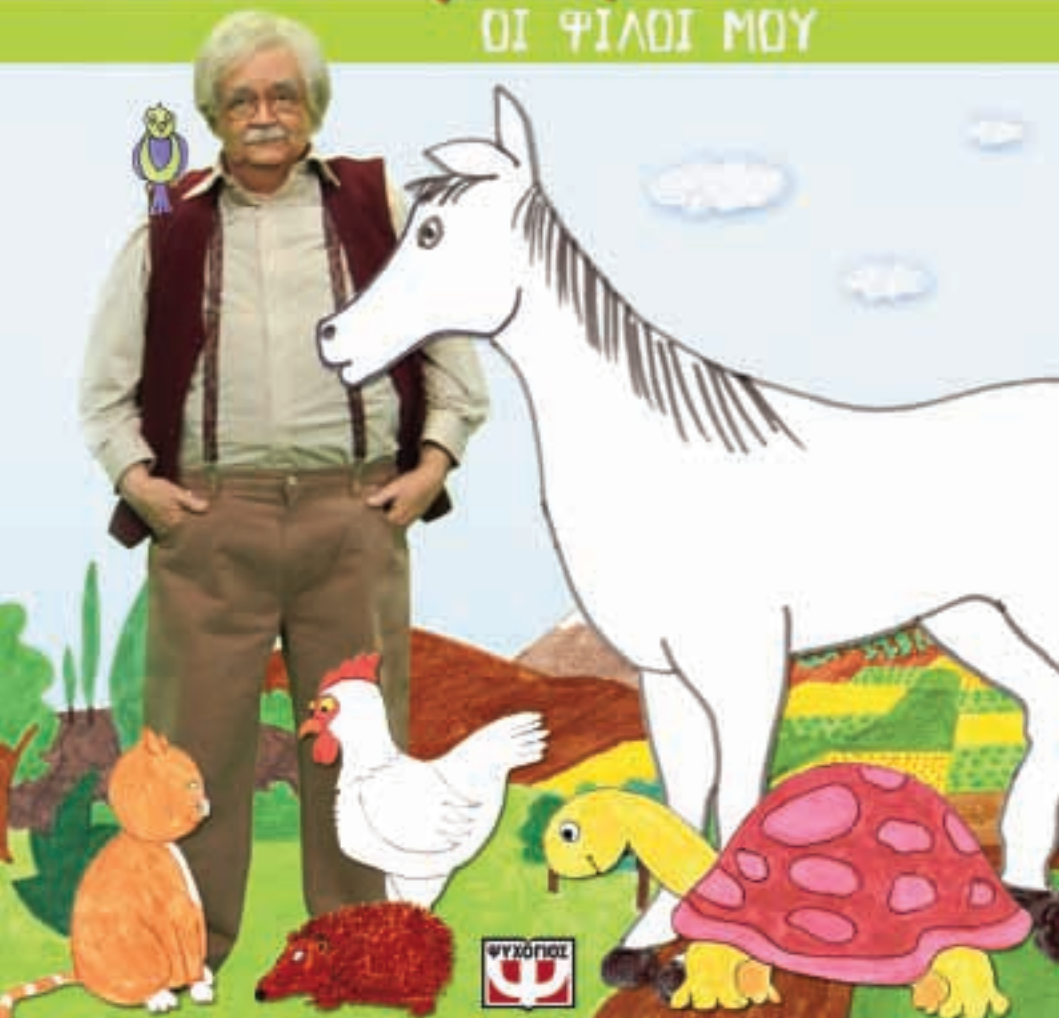
Νίκος Πιλάβιος

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

Ο Παραμυθιάς

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Παραμυθός: οι φίλοι μου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νίκος Πιλάβιος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Στεφανία Ταπτά

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ – ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ: Κωνσταντίνος Πιλάβιος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Νίκος Πιλάβιος, 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2010, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-672-6

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfoosi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Νίκος Πιλάβιος

Ο Παραμυθιάς

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

Εικονογράφηση:
Στεφανία Ταπτά

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ο ΝΙΚΟΣ ΠΙΛΑΒΙΟΣ γεννήθηκε το 1943 στην Αθήνα. Τα πρώτα του βήματα στο χώρο του θεάματος τα έκανε παίζοντας στο πρώτο παιδικό θέατρο που ιδρύθηκε το 1951, όπως και στο ραδιόφωνο και στον κινηματογράφο. Το 1966, ύστερα από σπουδές στη Σχολή του Εθνικού Θεάτρου και στη ROYAL ACADEMY OF DRAMATIC ARTS στο Λονδίνο, ξεκίνησε την επαγγελματική του καριέρα παίζοντας στο θέατρο, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση. Το 1975 ανέλαβε τη ραδιοφωνική εκπομπή «ΠΑΙΔΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» και το 1977 το παιδικό πρόγραμμα του ραδιοφώνου του Α΄ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ της Ε.Ρ.Τ. Το 1978 του ανατέθηκε η διεύθυνση του ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΚΠΟΜΠΩΝ της Ε.Ρ.Τ. όπου έκανε την παραγωγή όλου του παιδικού προγράμματος του καναλιού. Επίσης ήταν σκηνοθέτης, παρουσιαστής και σεναριογράφος των εκπομπών: «Ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ», «ΓΡΑΨΤΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ» και «Η ΧΙΛΙΟΠΟΔΑΡΟΥΣΑ». Το 1987 παραιτήθηκε από την Ε.Ρ.Τ. και ίδρυσε την εταιρεία τηλεοπτικών παραγωγών ΣΑΪΤΑ, η οποία έως το 2008 έκανε την παραγωγή δεκάδων τηλεοπτικών εκπομπών για τη δημόσια και ιδιωτική ελληνική τηλεόραση. Σήμερα εργάζεται ως παραγωγός, ηθοποιός και σεναριογράφος στην εταιρεία τηλεοπτικών παραγωγών του γιου του. Έχει γράψει τέσσερα βιβλία για παιδιά και δύο για ενήλικους. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί επίσης το βιβλίο του Ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ: ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΟΥ.

*Στον Αλέξανδρο και στην Ίριδα...
Ο παπουνίκος*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποιος είμαι;.....	9
Η φίλη μου η καρέκλα.....	12
Η μικρή φώκια.....	19
Η φίλη μου η ρεζέρβα.....	27
Ο φίλος μου ο σκαντζόχοιρος.....	36
Ο Θανάσης ο γάιδaros.....	46
Η φίλη μου η φάλαινα.....	53
Ο φίλος μου ο κροκόδειλος.....	60
Η φίλη μου η Ντόλυ.....	68
Ο γάτος που «μιλούσε».....	79
Η φίλη μου η Μπία, η κάμπια.....	87

Ποιος είμαι;

Γεια σας. Είμαι ο Παραμυθάς. Πώς είπατε; Ποιος Παραμυθάς; Μμμ... έχετε δίκιο!

Λοιπόν... «Παραμυθάς» δεν είναι το πραγματικό μου όνομα, είναι το παρατσούκλι που μου έχουν βγάλει οι μεγάλοι εδώ και πολλά χρόνια, επειδή μ' αρέσει να λέω ιστορίες στα παιδιά. Το πραγματικό μου είναι... είναι... φτου να πάρει η ευχή! Το ξέχασα! Πάει τόσος

καιρός που 'χω να τ' ακούσω! Αφού να φανταστείτε και η ταυτότητά μου ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ γράφει. Τέλος πάντων, δεν έχει καμία σημασία τ' όνομά μου· σημασία έχουν οι ιστορίες μου κι όχι εγώ.

Εγώ είμαι ένας απλός παππούς. Βέβαια, όχι και τόσο «απλός», γιατί μπορώ να κάνω μερικά πράγματα που οι παππούδες συνήθως δεν μπορούν να κάνουν. Να, πριν από πολλά χρόνια, μια νεράιδα μου χάρισε ένα μαγικό γιλέκο που, όταν το φοράω, μπορώ να μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα. Μπορώ να γίνομαι μεγάλος σαν ελέφαντας και μικρός σαν καρφίτσα και... το πιο τρομερό –κρατήστε την αναπνοή σας–... μπορώ να πετάω! Μάλιστα, να πετάω. Δεν το πιστεύετε, ε; Δεν πειράζει, γιατί σε λίγο θα διαβάσετε τις ιστορίες μου και θα δείτε κι από μόνοι σας ότι μπορώ να πετάω. Μάλιστα, θα διαβάσετε μερικές από τις ιστορίες που έχω ζήσει κι όχι «παραμύθια», όπως τις λένε οι

μεγάλοι. Αλλά τι περιμένεις από τους μεγάλους; Τόσα καταλαβαίνουν, τόσα λένε. Τέλος πάντων. Θα διαβάσετε, λοιπόν, τις ιστορίες μου και θα δείτε όλα όσα σας είπα ότι μπορώ να κάνω: μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα· γίνομαι μεγάλος σαν ελέφαντας και μικρός σαν καρφίτσα και πετάω! Μάλιστα, πετάω. Σιγά το δύσκολο!

Η φίλη μου η καρέκλα

Σας έχω πει ποτέ πώς βρήκα την καρέκλα μου;
Όχι, ε; Διαβάστε, λοιπόν, την ιστορία της.

Ένα απόγευμα, πριν από κάμποσο καιρό, πήγα πετώντας σ' ένα πολύ ψηλό βουνό για να δω το ηλιοβασίλεμα. Δε σας λέω ακριβώς πού βρίσκεται για να μη μαζευτούν τίποτα τύποι με μοτοσικλέτες που κάνουν φριχτό θόρυβο.

Μόλις έφτασα, είδα εκεί να στέκεται ολομόναχη μια καρέκλα!

Α, ωραία, σκέφτηκα, θα δω το ηλιοβασίλεμα καθιστός! Αλλά με το που κάθισα, η καρέκλα άρχισε να τρέμει σαν να γινόταν σεισμός και... ξαφνικά έκανε ένα φρουπ και με τίναξε από πάνω της!

«Οχ», φώναξα με το που βρέθηκα ανάσκε-
λα στο κώμα. «Γιατί με πέταξες κάτω, καλέ κυ-
ρα-καρέκλα;» τη ρώτησα.

«Σαν να μη μου έφταναν τα βάσανά μου,
ήρθες τώρα κι εσύ να καθίσεις πάνω μου»,
απάντησε η καρέκλα.

«Μα τι βάσανα έχεις;» θέλησα να μάθω.

«Να, δεν προλαβαίνω να κάνω ένα φίλο
και τον χάνω. Χάνω συνέχεια τους φίλους μου
και είμαι πάντα μόνη μου», αποκρίθηκε με
λυπημένη φωνή.

«Δηλαδή;» τη ρώτησα.

Κι έτσι εκείνη συνέχισε να μου λέει τον πό-
νο της: «Μόλις πριν από λίγες μέρες με αγό-
ρασαν από το μαγαζί όπου με είχαν φτιάξει
κι έτσι έχασα για πρώτη φορά τους φίλους

που είχα κάνει: κάποιες άλλες καρέκλες και μερικά τραπέζια από τη μέρα που με κατασκεύασαν. Στο σπίτι που πήγα, με έβαλαν δίπλα σ' ένα τραπεζάκι που είχε πάνω του μια γυάλα μ' ένα χρυσόψαρο. Και πάνω που είχαμε γίνει φίλοι με το χρυσόψαρο, το πήραν και το πήγαν σε ένα άλλο δωμάτιο. Στη θέση του έβαλαν ένα ωραίο βάζο με λουλούδια, κι όταν γνωρίστηκα με τα λουλούδια και γίναμε φίλοι, πάνω που εκείνα έσκυβαν προς τη μεριά μου για να μυρίσω το άρωμά τους, με άρπαξε ένα χέρι και με πήρε μακριά τους, μπροστά από μια μπαλκονόπορτα. Κι όταν εκεί γνωρίστηκα με τον ήλιο κι είχε αρχίσει να με ζεσταίνει η καρδιά του, με πήραν κι από κει! Και να που έρχεται και κουλουριάζεται πάνω μου χαδιάρικα μια γλυκιά γατούλα και πιάσαμε κουβέντα. Αλλά ούτε και τη ζεστασιά της γάτας δεν μπόρεσα να χαρώ! Μόλις τα 'χαμε βρει και μας έπαιρνε ο ύπνος, να σου κάτι άτακτα παιδιά που άρχισαν να με τρα-

ντάζουν και μου έδωξαν και τη γάτα. Τ' αγαπώ, βέβαια, τα παιδιά γιατί παίζουν μαζί μου, αλλά μερικές φορές το παρακάνουν. Τέλος πάντων, αυτά είναι τα βάσανά μου. Αλλά τώρα, γεια σου. Φεύγω γιατί έχω δουλειά», πρόσθεσε η καρέκλα κι έφυγε κατηφορίζοντας γρήγορα το βουνό με τα τέσσερα πόδια της.

Μόλις έφυγε, σκέφτηκα να την παρακολουθήσω για να δω πού θα πήγαινε και τι δουλειά θα μπορούσε να έχει μια καρέκλα, εκτός από το να κάθονται οι άνθρωποι επάνω της ή να ακουμπούν τα ρούχα τους στην πλάτη της!

Εκεί που προχωρούσαμε, λοιπόν, ξαφνικά η καρέκλα σταμάτησε κάτω από ένα δέντρο. Εκείνο έσκυψε από πάνω της και της ψιθύρισε κάτι που δεν μπορούσα ν' ακούσω. Τότε η καρέκλα, χοροπηδώντας από τη χαρά της, γύρισε στο σπίτι της.

Κοίταξα από το παράθυρο και είδα να την πλησιάζει κάποιος και να κάθεται πάνω της.

Και πάνω που ετοιμαζόμουν να φύγω, γιατί η ιστορία δεν παρουσίαζε πια ενδιαφέρον, άκουσα τον άνθρωπο που καθόταν πάνω της να φωνάζει: «Οχ, κόλλησα! Κόλλησα στην καρέκλα και δεν μπορώ να σηκωθώ».

Τότε ήρθε κάποιος για να τον τραβήξει και κόλλησε κι αυτός! Ήρθε κι ένας τρίτος, έπιασε τα χέρια του δεύτερου και κόλλησε κι αυτός. Σε λίγο ήρθε κι άλλος ένας, και μετά κι άλλος κι όλοι κολλούσαν επάνω στον προηγούμενο.

Κι επειδή φοβήθηκα ότι θα κολλούσε στο τέλος ολόκληρη η πόλη επάνω στην καρέκλα, πέταξα γρήγορα για να βρω το δέντρο, το οποίο είχε συναντήσει νωρίτερα η καρέκλα. Ήμουν βέβαιος ότι αυτό της είχε κάνει κάποιο μαγικό ώστε όλοι να κολλάνε επάνω της.

«Δεντράκι μου, θα μπορούσες, σε παρακαλώ, να μου αποκαλύψεις τι είπες στην καρέκλα και κολλάνε επάνω της όλοι όσοι την πλησιάζουν;» το ρώτησα ευγενικά μόλις έφτασα

εκεί. «Δεν είναι σωστό αυτό που γίνεται! Μια ολόκληρη πόλη κοντεύει να ερημώσει, γιατί έχουν κολλήσει όλοι επάνω σε μία καρέκλα!»

Τότε το δέντρο, που κατάλαβε αμέσως το λάθος του, μου ψιθύρισε στο αυτί μια μαγική φράση κι έφυγα αμέσως πετώντας.

Μόλις έφτασα πάνω από την καρέκλα με τους κολλημένους ανθρώπους, που πια δε χωρούσαν μέσα στο σπίτι και είχαν πλημμυρίσει τους γύρω δρόμους, φώναξα τη μαγική φράση που μου αποκάλυψε το δέντρο:

«Τίκου, μπίκου, φλίκου, πρις!»

Κι αμέσως όλοι οι άνθρωποι άρχισαν να ξεκολλάνε, ο ένας μετά τον άλλο, μέχρι που σηκώθηκε κι ο τελευταίος από πάνω της. Την επόμενη στιγμή πλησίασα την καρέκλα και τη ρώτησα γιατί το είχε κάνει αυτό.

«Για να τους τιμωρήσω που μ' άφηναν μόνη μου», μου απάντησε.

«Ε, λοιπόν, θα σε πάρω σπίτι μου», δήλωσα, «και δε θα ξαναμείνεις ποτέ πάλι μόνη σου».

Κι έτσι, έφερα την καρέκλα στο σπίτι μου και δεν έμεινε ποτέ ξανά μόνη της, αφού, όταν λείπω εγώ, της κάνουν παρέα η γάτα μου κι ο παπαγάλος μου.

Η μικρή φώκια

Προχθές το απόγευμα, εκεί που έπινα τσάι και διάβαζα εφημερίδα, έπεσε το μάτι μου σε μία φωτογραφία. Από κάτω έγραφε: *Χθες χάθηκε μια μικρή φώκια από το Τσίρκο Γκολντόνι. Όποιος τη βρει και την παραδώσει, θα πάρει 10.000 ευρώ.*

Ξαφνικά θυμήθηκα ότι, πριν από λίγες μέρες που είχα πάει στο τσίρκο, με είχε πλησιάσει μια φώκια εκεί που καθόμουν στην πρώτη σειρά και –επειδή, όπως ξέρετε, μπορώ να μιλάω με τα ζώα, τα φυτά και τα πράγματα χάρη στο μαγικό γιλέκο μου– πιάσαμε την κουβέντα. Εκείνη μου εξομολογήθηκε πόσο δυστυχισμένη ήταν που βρισκόταν μακριά από την οικογένειά της.

Δεν πέρασε ένα λεπτό και χτύπησε η πόρτα. Σηκώθηκα και έβγαλα το κεφάλι μου από το παράθυρο για να μάθω ποιος ήταν και... τι να δω; Τη μικρή φώκια από τη φωτογραφία στην εφημερίδα!

«Αααα!... Εσύ δεν είσαι η μικρή φώκια που το 'σκασε από το Τσίρκο Γκολντόνι και μιλήσαμε πριν από λίγες μέρες;»

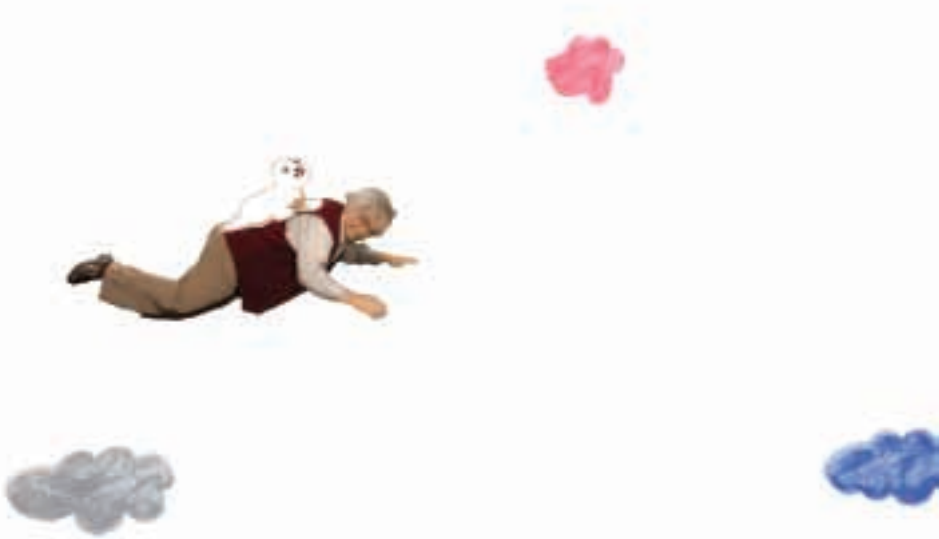
«Αχ, ναι, Παραμυθά μου», απάντησε εκείνη, «το 'σκασα από το τσίρκο γιατί θέλω να πάω στη μαμά μου. Σε παρακαλώ πολύ, βοήθησέ με...»

«Καλά και πού είναι η μαμά σου;» τη ρώτησα.

«Στο Βόρειο Πόλο».

«Οχ», έκανα, «είναι λίγο μακριά αλλά τι να κάνουμε; Πάμε! Και μια κι είσαι μικρούλα, γιατί δεν ανεβαίνεις στην πλάτη μου να πάμε πιο γρήγορα;»

Έτσι πήρα τη μικρή φώκια στην πλάτη μου και ξεκινήσαμε πετώντας για το Βόρειο Πόλο.

Το τι χιόνια είχε εκεί δε λέγεται! Δεν είχα ξαναπάει. Μόλις πάτησα τα πόδια μου στη γη, η μικρή φώκια άρχισε να τρέχει και να γλιστράει στο χιόνι. Εγώ είχα σαστίσει κοιτάζοντας αυτόν το γεμάτο χιόνι απέραντο τόπο που έλαμπε σαν κατάσπρα παιδικά δοντάκια που μόλις είχαν βουρτσιστεί! Ήταν τόσο εκπληκτική η ομορφιά γύρω μου που είχα ξεχάσει ακόμη και τη μικρή φώκια.

«Ε, Παραμυθά... Θα πάμε να βρούμε τη μαμά μου;» με ρώτησε η μικρή φώκια, χτυπώντας μου το πόδι με την πλατιά ουρίτσα της.

Εκείνη την ώρα πέρασε από μπροστά μας μια μεγάλη κάτασπρη αρκούδα.

«Με συγχωρείτε, κυρία αρκούδα», της φώναξα, «μήπως έχετε δει πουθενά τη μαμά της μικρής φώκιας από δω;»

«Χμ...» έκανε σκεφτική η αρκούδα, «πηγαίνετε καλύτερα στην ακροθαλασσιά. Όλο και κάποια φώκια θα βρείτε εκεί για να σας βοηθήσει».

Ευχαριστήσαμε την αρκούδα και ξεκινήσαμε για την ακροθαλασσιά. Ξαφνικά, εκεί που πετούσαμε χαμηλά πάνω από τα χιόνια, ακούσαμε μια φωνή: «Βοήθεια, βοήθεια...»

Κοιτάξαμε κάτω και τι να δούμε! Ένας μικρός Εσκιμώος είχε πέσει μέσα σε μια τεράστια τρύπα με νερό και βούλιαζε, καθώς τα χέρια του γλιστρούσαν στο χιόνι και δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο στην επιφάνεια.

«Κρατήσου! Ερχόμαστε», του φώναξα κι αμέσως αρχίσαμε να πετάμε πιο χαμηλά. Άπλωσα το χέρι μου προς τα κάτω και, τη

στιγμή που πετούσαμε ακριβώς πάνω από το μικρό Εσκιμώο, *φρααααπ...* τον άρπαξα από το χέρι και τον έβγαλα από την τρύπα. Ύστερα τον απίθωσα απαλά πάνω στο χιόνι.

Ευτυχώς ο μικρός Εσκιμώος δεν είχε πάθει τίποτα και, μόλις βρεθήκαμε όλοι ασφαλείς στο έδαφος, έτρεξε κι αγκάλιασε χαρούμενος τη μικρή φώκια.

«Ελάτε σπίτι μου να φάτε και να ζεσταθείτε», πρότεινε.

Εμείς δεχτήκαμε αμέσως την πρόσκλησή του αφού είχαμε αρχίσει να πεινάμε κι εγώ να τρέμω από το κρύο ύστερα από τόσο μεγάλο ταξίδι, ενώ είχε ήδη αρχίσει και να σκοτεινιάζει.

Σε λίγο φτάσαμε στο σπίτι του μικρού Εσκι -

μώου, πηγαίνοντας με το έλκηθρό του. Κι εκεί όχι μόνο ζεσταθήκαμε, αλλά φάγαμε όλοι μέχρι να χορτάσουμε. Όση ώρα τρώγαμε, διηγήθηκα την ιστορία της μικρής φώκιας στον μπαμπά του Εσκιμώου, ο οποίος υποσχέθηκε να μας βοηθήσει το επόμενο πρωί.

Μόλις ξημέρωσε, ο μπαμπάς του μικρού Εσκιμώου μάς ετοίμασε ένα μεγάλο έλκηθρο με τέσσερα μεγάλα πανέμορφα σκυλιά, που ήξεραν να μας οδηγήσουν στο μέρος όπου έμεναν οι φώκιες για να βρούμε τη μαμά της μικρής φίλης μου.

«Αντίο», φώναξα στους καλούς Εσκιμώους καθώς φεύγαμε. «Σας ευχαριστούμε πολύ!»

Αφού ταξιδέψαμε κάμποσο, συναντήσαμε ένα χωριό πιγκουίνων όπου μας έκαναν τρομερή υποδοχή. Αφού μας πρόσφεραν ένα μπουκέτο υπέροχα λουλούδια, μια ομάδα από αυτούς μας χόρεψαν κλακέτες! Κι έτσι όπως ήταν σπητοί με τ' ασπρόμαυρα φτερά τους έμοιαζαν με χορευτές που φορούσαν ατσα-

λάκωτα φράκα. Όταν πια τελείωσε το χορευτικό τους, ξεκινήσαμε για το χωριό όπου ζουν οι φώκιες.

Σε λίγη ώρα διακρίναμε από μακριά το χωριό με τις φώκιες. Εκείνες μόλις μας είδαν μαζεύτηκαν για να μας υποδεχτούν.

«Μαμάααα...» φώναξε η μικρή φώκια πέφτοντας στην αγκαλιά της μαμάς της που έτρεχε να μας προϋπαντήσει.

Και μια και μπορούσα να μιλήσω με τις φώκιες, όπως και με όλα τα πλάσματα της φύ-

σης, έμεινα λίγες μέρες μαζί τους κι ύστερα πέταξα πίσω στο σπίτι μου.

Έτσι, λοιπόν, η μικρή φώκια ξαναβρήκε τη μαμά της. Κι όσο για το Τσίρκο Γκολντόνι που την είχαν χάσει, ε... ας έκαναν και χωρίς αυτήν. Άλλωστε, έχει ρωτήσει ποτέ κανείς τα ζώα αν θέλουν να δουλεύουν σε τσίρκο;

Η φίλη μου η ρεζέρβα

Λέω να σας αφηγηθώ τώρα την ιστορία για το πώς γνώρισα τη φίλη μου την τυχερή ρεζέρβα. Ε;... Πώς είπατε; Ναι, ναι... για λάστικο αυτοκινήτου σάς μιλάω. Του αυτοκινήτου μου. Και γιατί τη λέω τυχερή; Περιμένετε και θα δείτε. Λοιπόν...

Όπως ξέρετε, ένα από τα καταπληκτικά πράγματα που μπορώ να κάνω όταν φοράω το μαγικό γιλέκο μου είναι να μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα. Έτσι, εξαιτίας του μαγικού γιλέκου μου, γνώρισα τη ρεζέρβα του αυτοκινήτου μου.

Πριν από κάμποσο καιρό, καθώς πήγαινα στα μαγαζιά για να ψωνίσω, πέρασα μπροστά από ένα βουλκανιζατέρ. Ξέρετε τι είναι ένα

βουλκανιζατέρ; Είναι εκείνο το μαγαζί στο οποίο πάνε και φτιάχνουν τα σκασμένα λάσικα των αυτοκινήτων. Καθώς περνούσα, λοιπόν, έξω από ένα βουλκανιζατέρ, άκουσα ένα «Ψψψψψιππ»... Γύρισα και τι να δω; Μια ρόδα ξεφούσκωνε έξω από το μαγαζί. Δεν ήταν όμως ακριβώς «ψψψψψιππ» αυτό που έκανε αλλά περισσότερο «φσσσστ...»

«Τι έπαθες;» τη ρώτησα.

«Αχ», μου είπε εκείνη, «πάτησα μια πρόκα. Δε μου 'φτανε που γέρασα, πήγα και πάτησα και μια πρόκα».

Δίχως να χάσω καιρό, κάθισα δίπλα στη ρόδα. «Και πώς την πάτησες, φουκαριάρα;»

«Ήμουν άτυχη! Χθες, το αφεντικό μου αποφάσισε να πάει εκδρομή. Ενώ λοιπόν το αυτοκίνητο που σηκώνουμε εγώ και οι τρεις φίλες μου οι ρόδες έχει χώρο για πέντε άτομα, το αφεντικό μάς φόρτωσε με οχτώ ανθρώπους! Το βάρος ήταν ασήκωτο! “Κουράγιοοο”, φώναξα στις φίλες μου και ξεκινήσαμε. Εκεί

που τρέχαμε βογκώντας σε έναν επαρχιακό δρόμο, είδα ξαφνικά μία πρόκα μπροστά μας και φώναξα στις φίλες μου με όλη μου τη δύναμη: “Πρόκααααα...” για να την αποφύγουμε. Οι άλλες ρόδες με άκουσαν, αλλά δε με άκουσε ο οδηγός του αυτοκινήτου γιατί δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα μας όπως εσύ. Έτσι, βλέπαμε την πρόκα όλο να μεγαλώνει, καθώς τρέχαμε καταπάνω της. “Κάποια από μας

θα πάει στο βουλκανιζατέρ!” φώναξα. Δεν πρόλαβα να το πω και πάτησα την πρόκα και μ’ ένα φσσσσσι ξεφούσκωσα. Έτσι λοιπόν τελειώνει η λυπητερή ιστορία μου και βρέθηκα εδώ στο νοσοκομείο των λάστιχων, το βουλκανιζατέρ, να περιμένω τη σειρά μου για να με κάνουν καλά».

«Πω, πω!» είπα στενοχωρημένος από όσα είχα ακούσει, ενώ πίεζα τη ρόδα για να δω αν είχε μείνει καθόλου αέρας μέσα της. «Τι περιπέτεια ήταν κι αυτή που σου έτυχε!»

«Οχ!» βόγκηξε η ρόδα καθώς την πίεσα. «Μη... Σιγά... σιγά... πονάω...» τσίριξε.

«Αχ, συγγνώμη, δεν ήθελα να σε πονέσω. Αλλά έλα, μη στενοχωριέσαι», την κανάκεψα, «ένα μπαλωματάκι θα σου βάλουν και μετά θα τρέχεις όπως και πριν».

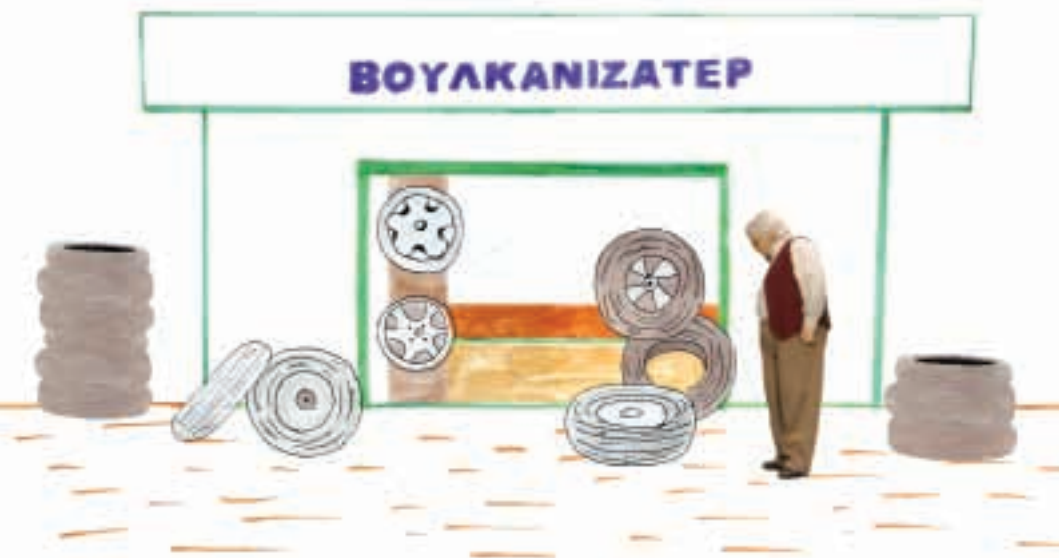
«Αααα! Δυστυχώς δεν είναι έτσι τα πράγματα!» συνέχισε η ρόδα αναστενάζοντας. «Μόλις πάτησα την πρόκα, το αφεντικό μου είπε: “Έφαγε τα ψωμιά του αυτό το λάστιχο. Μόνο

για ρεζέρβα κάνει πια”. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο στενοχωρήθηκα! Άκου ρεζέρβα!»

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή μάς διέκοψε ο μάστορας, ο οποίος πήρε τη ρόδα και την έβαλε στο νερό.

«Κουράγιο», της φώναξα, «τώρα θα γίνεις καλά!»

Τι τράβηξε όμως η καημένη η ρόδα για να γίνει καλά, δε λέγεται! Πρώτα της κόλλησε ο μάστορας ένα μεγάλο μπάλωμα. Στη συνέχεια, της έβαλε ένα καυτό σίδερο επάνω της

για να κολλήσει το μπάλωμα. Τέλος, τη βού -
τηξε στο παγωμένο νερό για να κρυώσει το
μπάλωμα και να κολλήσει γερά.

Ευτυχώς κάποια στιγμή τέλειωσαν τα βά -
σανα της ρόδας και την άφησαν σε μια άκρη.
Ωστόσο, την ώρα που πήγαινα κοντά της,
άκουσα το αφεντικό της να φωνάζει: «Πάει!
Τα 'φαγε τα ψωμιά του αυτό το λάστιχο. Θα
το κρατήσω για ρεζέρβα!»

«Τ' άκουσες;» έκανε έντρομη η ρόδα. «Θα
με κάνει ρεζέρβα!»

«Και τι πειράζει;» αντιγύρισα.

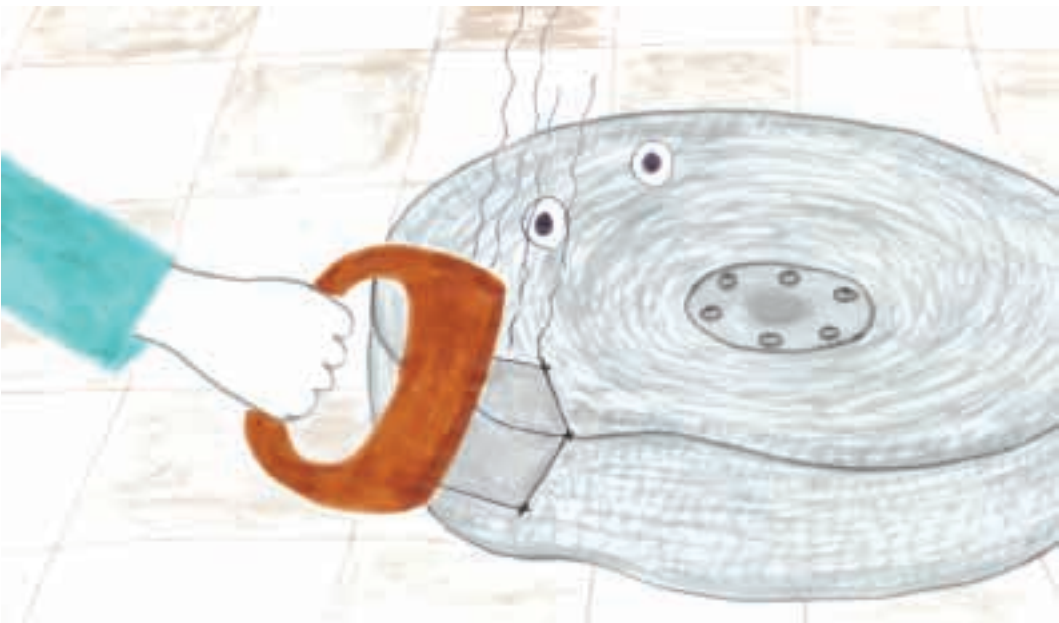
«Τι πειράζει! Μα θα ζω πια μέσα στα σκοτά -
δια του πορτ-μπαγκάζ του αυτοκινήτου. Θα
είμαι σαν φυλακισμένη, περιμένοντας πότε θα
σκάσει κάποιο λάστιχο για να πάρω για λίγο
τη θέση του!»

«Ε, λοιπόν, αν αυτό είναι το πρόβλημά σου,
μη στενοχωριέσαι. Η ρεζέρβα που έχω στο
αυτοκίνητό μου είναι πια πολύ παλιά και μό -
λις προχθές μου έλεγε ότι έχει πια κουραστεί.

Αν θέλεις, θα σε αγοράσω εγώ και θα σε βάλω στο δικό μου αυτοκίνητο, όπου η θέση της ρεζέρβας είναι κάτω από το αυτοκίνητο. Έτσι, θα μπορείς να βλέπεις το δρόμο παρέα με τα υπόλοιπα λάστιχα και μάλιστα δε θα δουλεύεις».

Έτσι, λοιπόν, αγόρασα τη ρόδα, την πέρασα στον ώμο μου και γύρισα πετώντας στο σπίτι μου. Έβγαλα την παλιά ρεζέρβα από το αυτοκίνητο και έβαλα την καινούργια στη θέση της. Η ρεζέρβα ήταν τρισευτυχισμένη και τώρα, κάθε φορά που βγαίνω να πάω κάπου με το αυτοκίνητο, εκείνη τραγουδάει.

Αυτό είναι το τραγουδάκι της:

*Είμαι τυχερή ρεζέρβα
σε μια θέση ζηλευτή,
δίκως να δουλεύω πια
τριγυρνάω εδώ κι εκεί.*

*Γεια σου, κυρ Παραμυθά,
με την καλή σου την καρδιά!*

*Ξάπλα είμαι όλη μέρα
στη σκιά τη δροσερή,
τέρμα η σκληρή δουλειά,
δε με νοιάζουν πια οι χοντροί...*

*Γεια σου, κυρ Παραμυθά,
Με την καλή σου την καρδιά!*

Έτσι, λοιπόν, η ρεζέρβα έμεινε πια μαζί μου. Και θα απορήσετε γιατί σας είπα στην αρχή ότι είναι τυχερή; Χα... Γιατί από τότε

που την έχω στο αυτοκίνητό μου, λες και μου
'φερε γούρι και –τόσα χρόνια τώρα– δε μ' έχει
πιάσει λάστιχο ποτέ!

Ο φίλος μου ο σκαντζόχοιρος

Ήρθε η ώρα να σας αφηγηθώ πώς γνώρισα το φίλο μου το σκαντζόχοιρο.

Μια μέρα πριν από αρκετό καιρό και ύστερα από μια γερή βροχή, είχε φυτρώσει μούχλα σ' ένα σημείο του τοίχου του σπιτιού μου κι έτσι αποφάσισα να το βάψω. Εκεί που έβαφα, λοιπόν, κάποια στιγμή κουράστηκα κι είπα να κάτσω σε μια μεγάλη πέτρα που ήταν πίσω μου.

«Οοοχ!!!» βόγκηξα ξαφνικά και τινάχτηκα.

Γύρισα να κοιτάξω την πέτρα και τι να δω; Ένα σκαντζόχοιρο!

«Τι θέλεις εδώ;» του φώναξα.

«Δε φτάνει που κάθισες επάνω μου, αγριεύεις κιόλας!» αντιγύρισε εκείνος. «Ο

καημενούλης βγήκα απλώς για να βρω φαγητό για τα παιδάκια μου και για να σκεφτώ λιγάκι. Αναρωτιέμαι πού θα πάει αυτή η κατάσταση...»

«Συγγνώμη που δε σε πρόσεξα, σκαντζόχοιρε. Δεν το έκανα επίτηδες. Ωστόσο, τι εννοείς όταν λες “πού θα πάει αυτή η κατάσταση” και, αλήθεια, πώς σε λένε;»

«Με λένε Τζο Σκαντζό. Κι εσένα;»

«Παραμυθά», του απάντησα.

«Αααα...» έκανε ο σκαντζόχοιρος. «Μα... περίμενε, εσύ είσαι άνθρωπος. Πώς γίνεται να μιλάς τη γλώσσα μου και να καταλαβαίνεις τι λέω;»

«Αυτό γίνεται», του απάντησα, «επειδή φοράω το μαγικό γιλέκο που μου χάρισε μία νεράιδα. Μ' αυτό μπορώ να μιλάω με όλα τα ζώα, τα φυτά και τα πράγματα αλλά και να πετάω».

«Και να πετάς, ε;» επανέλαβε με καημό ο σκαντζόχοιρος κουνώντας το κεφάλι του. «Αχ! Πώς θα 'θελα κι εγώ να πετάω! Έτσι δε θα

κινδύνευα κάθε τόσο να με πατήσει κανένα αυτοκίνητο και να μείνουν ορφανά τα παιδάκια μου».

«Γιατί το λες αυτό, Τζο;» τον ρώτησα.

«Ααααα... γιατί αυτό είναι ένα από εκείνα που εννοώ όταν λέω “πού θα πάει αυτή η κατάσταση”... Όπως ξέρεις, εμείς οι σκαντζόχοιροι ζούμε στην εξοχή. Από τότε, όμως, που γέμισαν οι πόλεις, οι άνθρωποι χτίζουν όλο και περισσότερα σπίτια στην εξοχή. Φτιάχνουν και δρόμους για τα αυτοκίνητά τους. Έτσι, εμείς οι σκαντζόχοιροι αναγκάζομαστε πια να διασχίζουμε συχνά αυτούς τους δρόμους για να πάμε από το ένα μέρος στο άλλο. Ξέρεις πόσο επικίνδυνο είναι αυτό; Βλέπεις οι άνθρωποι που οδηγούν δε νοιάζονται καθόλου αν κάποιο ζώο περνάει το δρόμο. Να, προχθές, μόλις που γλίτωσα και δε με πάτησε ένα αυτοκίνητο μέρα μεσημέρι! Δε χρειάζεται να σου απαριθμήσω πόσους συγγενείς έχω χάσει έτσι. Αλλά, εκτός από αυτό, έχω

αρχίσει πια να αισθάνομαι ότι δε με θέλει κανείς».

«Γιατί το λες αυτό, Τζο;» ξαναρώτησα το σκαντζόχοιρο, ο οποίος μου έλεγε τον καμμό του σαν να 'μαστε φίλοι από παλιά.

«Το λέω γιατί, όπου πάω, όλο κάτι γίνεται με τα αγκάθια μου και οι άνθρωποι μου θυμώνουν. Να, προχθές είχα ανεβεί σε ένα παγκάκι στο πάρκο για να ξεκουραστώ. Εκεί, λοιπόν, που καθόμουν, ήρθε ένας άνθρωπος που έτρωγε παγωτό να καθίσει στο παγκάκι. Πριν προλάβω να κουνηθώ, χωρίς να με δει,

κάθισε πάνω μου. “Ουάου...” άφησε μια τρομερή κραυγή και πετάχτηκε στον αέρα. Μόλις γύρισε και με είδε, σήκωσε ένα χοντρό κλαρί από κάτω, μου ’δωσε μια και με πέταξε μακριά. Ώρες, ώρες, Παραμυθά μου, εσείς οι άνθρωποι είστε πολύ σκληροί με τα ζώα».

«Έχεις δίκιο, Τζο μου», συμφώνησα μαζί του.

«Έπετα απ’ αυτό που έγινε», συνέχισε εκείνος, «κούτσα κούτσα από τον πόνο ανέβηκα σε μια τραμπάλα. Εκεί που καθόμουν στενοχωρημένος, να σου ένα παιδάκι μ’ ένα μπαλόνι. “Πρόσεξε, παιδί μου”, του φωνάζει μια κυρία που ήταν εκεί κοντά, “μην πλησιάζεις το σκαντζόχοιρο γιατί μπορεί να σκάσει το μπαλόνι σου!” Την ίδια στιγμή, ήρθε ένα άλλο παιδάκι. Κάθισε με δύναμη στην άλλη άκρη της τραμπάλας και, πριν καλά καλά το καταλάβω, βρέθηκα στον αέρα κι ύστερα έσκασα κάτω σαν καρπούζι. Τελικά, και τα μικρά παιδιά είναι καμιά φορά πολύ σκληρά με τα ζώα

και τα βασανίζουν. Δεν πρέπει όμως να το κάνουν αυτό».

Κοίταξα καλύτερα τον Τζο και είδα δάκρυα να τρέχουν απ' τα μάτια του. «Τι έχεις τώρα;» τον ρώτησα.

«Δε μ' αρέσει να κάνω τον κόσμο να πονάει. Τρύπησα εσένα, τρύπησα εκείνο τον κύριο στο παγκάκι και παραλίγο να τρυπήσω ένα παιδάκι. Θέλω να κάνω κάτι καλό κι εγώ. Θέλω να είμαι χρήσιμος».

«Φίλε μου, Τζο», του μίλησα γλυκά, «όλοι μπορούν να είναι χρήσιμοι σε κάτι, αλλά πρέπει να το βρουν και να μην το βάζουν κάτω. Ε,

λοιπόν, μόλις μου ήρθε μια ιδέα, όπου μπορείς να είσαι χρήσιμος κι εσύ. Έλα, πάμε. Θα πετάξουμε σε μια μακρινή χώρα, όπου εκεί μπορείς να είσαι χρήσιμος».

Πήρα το φίλο μου τον Τζο Σκαντζό στην πλάτη και ξεκινήσαμε για ένα μακρινό ταξίδι. Πετάξαμε, πετάξαμε... πετάξαμε... κι επιτέλους φτάσαμε στις Ινδίες.

Εκεί έψαξα και βρήκα ένα φακίρη.

«Κύριε φακίρη», του είπα, «έχω να σας προτείνω κάτι που δεν έχει ξαναγίνει ποτέ. Αντί να κάθεστε πάνω σε καρφιά, θέλετε να δοκιμάσετε να κάτσετε πάνω σ' ένα σκαντζόχοιρο;»

Στο φακίρη άρεσε πολύ η ιδέα μου κι έτσι του έφερα το φίλο μου τον Τζο. Γεμάτος ευχαρίστηση ο φακίρης κάθισε πάνω του, ενώ στους ανθρώπους που τον παρακολουθούσαν άρεσε τόσο πολύ αυτό που έβλεπαν, ώστε του άφησαν περισσότερα χρήματα απ' όταν καθόταν επάνω σε καρφιά.

«Είδες;» στράφηκα στο φίλο μου το σκαντζόχοιρο. «Υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους πονάς και τους είσαι χρήσιμος. Ο καθένας μας μπορεί να είναι χρήσιμος σε κάτι».

Κι ο σκαντζόχοιρος γέλασε ευχαριστημένος.

Αφού καθίσαμε λίγο με το φακίρη, ξαναπήρα τον Τζο στην πλάτη μου και γυρίσαμε πετώντας στο σπίτι μου. Εκεί έβαλα το σκαντζόχοιρο πάλι επάνω στην πέτρα όπου τον είχα πρωτοβρεί.

«Ωραία περάσαμε, Παραμυθά, μόνο που άργησα και δε βρήκα φαΐ για τα παιδάκια μου».

«Μήπως τους αρέσουν τα μήλα;» τον ρώτησα.

«Και βέβαια!» αποκρίθηκε εκείνος.

Έτσι, τον οδήγησα στη μηλιά μου και του έδωσα όσα μήλα μπορούσε να κουβαλήσει.

Μόλις γύρισε σπίτι του, ο σκαντζόχοιρος είπε στη γυναίκα και στα δύο παιδιά του για το ταξίδι του στις Ινδίες. Εκείνοι αμέσως του

ζήτησαν να πάνε όλοι μαζί να ζήσουν εκεί για πάντα. Έτσι, την επόμενη μέρα ήρθε ο Τζο Σκαντζό και με παρακάλεσε να τον πάω μαζί με την οικογένειά του στον Ινδό φακίρη για να ζήσουν μαζί του. Εγώ, φυσικά, δέχτηκα κι από τότε όλη η οικογένεια ζει στις Ινδίες. Και εγώ; Ε, λοιπόν, μόλις γύρισα από αυτή την τρελή περιπέτεια, κάθισα κι έγραφα ένα ακόμη πιο τρελό τραγούδι.

Θέλετε να σας το πω; Ωραία!

*Μια φορά κι έναν καιρό,
λέγαν κάποιον Τζο Σκαντζό.
Ίσως μοιάζει ξενικό,
αλλά είναι ελληνικό.*

*Μια φορά κι έναν καιρό,
ήτανε ο Τζο Σκαντζό,
που αγκάθια κουβαλούσε
κι όλους, γύρω, τους τρυπούσε.*

Μια φορά κι έναν καιρό,
ήτανε ο Τζο Σκανιζό.
Δούλευε σ' ένα φακίρη
που τον έκανε νοικοκύρη.

Κι έτσι πια ο Τζο Σκανιζό
σώθηκε από Ινδό!
Κι έγραψα κι εγώ αυτό
το τραγουδάκι το τρελό.

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

Νίκος Πιλάβιος

ο Παραμυθάς

ΟΙ ΨΙΛΟΙ ΜΟΥ

Τυπωμένο σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

...και για νεαρούς αναγνώστες με ασυμπίετες

Ο Παραμυθάς είναι ένας παππούς όχι και τόσο συνηθισμένος. Έχει ένα μαγικό γιλέκο που, όταν το φοράει, μπορεί να μιλάει με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα, ακόμη και να πετάει!

Σ' αυτό το βιβλίο θα μάθετε πώς έγινε φίλος με την καρέκλα του και τη ρεζέρβα του αυτοκινήτου του· πώς συνάντησε τη φίλη του την Ντόλυ, το κοριτσάκι που μια μάγισσα το είχε κάνει άλογο, καθώς και πώς γνωρίστηκε με τον Θανάση το γάιδαρο, τον Τζο Σκαντζό το σκαντζόχοιρο, τη Φιφή τη φάλαινα, την Μπία την κάμπια, και πολλά πολλά ακόμη.

Άλλη μια διασκεδαστική ιστορία από το λατρεμένο Παραμυθά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 20 04 600 • FAX: 210 20 15 300
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISSN 978-960-453-672-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΤΡΩΤ. 09607